

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **C. G. L.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie**, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2011, č. j. KRPA-28634/ČJ-2011-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2012, č. j. 6 A 117/2011 - 77,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Dne 2. 5. 2011 kontrolovala žalobce hlídka Policie ČR. Jelikož svou totožnost prokazoval pouze fotokopií datové stránky cestovního pasu, policisté jej zajistili podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a převezli na policejní stanici. Zde na základě kontroly podle otisků prstů zjistili, že žalobce není osobou uvedenou na fotokopii cestovního dokladu. Lustrací v dostupných evidencích zároveň zjistili, že dne 12. 8. 2005 bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění s dobou platnosti na 5 let. Před nabytím právní moci uvedeného rozhodnutí si žalobce podal žádost o azyl,

kterou zamítlo Ministerstvo vnitra. Žalobce poté neuspěl s žalobou proti rozhodnutí Ministerstva vnitra u Krajského soudu v Praze, ani s následnou kasační stížností u Nejvyššího správního soudu, a tak mu byl vydán výjezdní příkaz s platností do 11. 4. 2007. Od 12. 4. 2007 tedy pobýval na území ČR neoprávněně.

[2] Dne 4. 5. 2011 vydala žalovaná v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalobce zajistila za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), s tím, že dobu jeho zajištění stanovila na 90 dnů.

[3] Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud") rozsudkem ze dne 3. 6. 2011, č. j. 6 A 117/2011 – 40, zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 128/2011 – 61, zmíněný rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Městský soud ve věci následně rozhodl v záhlaví popsaným rozsudkem, kterým žalobu opět zamítl. Soud neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Pokud se jedná o splnění podmínek pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, městský soud souhlasil s hodnocením žalované, podle níž se uložení takového opatření jeví z hlediska jednání žalobce jako nedostačující a není záruka, že by z území skutečně vycestoval. Tato zvláštní opatření předpokládají součinnost cizince a určitou záruku v jeho osobě, že respektuje právními předpisy stanovená pravidla. Takovou záruku dle soudu žalobce neskýtá. Soud poukázal též na vyjádření žalobce, který ani neuvedl přesnou adresu svého pobytu a odpověděl, že nemá na vycestování finanční prostředky. Neoznámil ani jména a bydliště svých dětí, které žijí v České republice a dle slov žalobce by mu pomohly. Vzhledem k nekonkrétním údajům o bydlišti a o existenci a místu pobytu zletilých dětí soud neshledal jako vadu řízení, že žalovaná nezjišťovala další skutečnosti vztahující se k těmto otázkám. Dle soudu byl žalobce, byť ne výslovně s odkazem na § 123b zákona o pobytu cizinců, poučen o tom, že má právo navrhovat důkazy. Žalovaná měla dle názoru soudu dostatek podkladů pro posouzení možnosti uplatnění zvláštních opatření.

[5] Žalovaná podle městského soudu stejně tak správně posoudila naplnění podmínek stanovených § 124 odst. 1 písm. b) cit. zákona, tedy zda existuje nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že vyjádření dne 4. 5. 2011 bylo s žalobcem sepsáno bez přítomnosti jeho advokáta. Při tomto jednání byla přítomna tlumočnice, žalobce si mohl přítomnost zástupce vyžádat, o čemž byl poučen. Nadto svým podpisem stvrdil, že netrvá na přítomnosti právního zástupce či zmocněnce. Městský soud měl za nedůvodnou i námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované z důvodu nevypořádání se s dopadem rozhodnutí do soukromých a rodinných vztahů žalobce. V daném případě žalobce sice uvedl, že na území České republiky žijí jeho dvě zletilé děti, tato samotná skutečnost však dle soudu neznamená, že by žalovaná byla povinna tuto informaci posoudit jako možnou překážku správního vyhoštění před rozhodnutím o zajištění. Žalobce společně s dětmi nebydlel, neuvedl ničeho, co by svědčilo o nějakém stupni závislosti či potřebnosti mezi ním a jeho zletilými dětmi.

II.
Shrnutí obsahu kasační stížnosti a vyjádření žalované

[6] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V té předně namítá, že v jeho případě nedošlo k tak intenzivnímu porušení zákona, aby bylo možné *a priori* vyloučit možnost aplikace tzv. zvláštních opatření. Žalovaná zahájila se stěžovatelem řízení o správním vyhoštění na základě toho, že pobýval na území ČR neoprávněně bez platného víza, respektive bez cestovního dokladu. Uvedený důvod pro zahájení správního řízení o vyhoštění je důvodem nejméně závažným a lze dle něj cizinci uložit správní vyhoštění maximálně na dobu 3 let. Nejedná se tedy o nijak závažné protispolečenské jednání. Stěžovatel v tomto kontextu v žalobě namítal, že žalovaná odůvodnila rozhodnutí o jeho zajištění velmi paušálně a ve vztahu k otázce případné aplikace tzv. zvláštních opatření nepřezkoumatelně. Skutečnost, že neaplikovala zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, totiž odůvodnila pouze tak, že jednání stěžovatele bylo natolik závažné, že tato opatření nelze vůbec aplikovat. Žalovaná tak *de facto* alternativu uložení zvláštního opatření dopředu vyloučila, přestože věděla minimálně z protokolu o vyjádření stěžovatele, že disponuje adekvátními finančními prostředky, a to prostřednictvím svých dvou zletilých dětí. Ty pobývají legitimně na území ČR, stěžovatele vždy finančně podporovaly a jsou připraveny tak činit i nadále. Žalovaná tak kupříkladu vůbec neřešila, jaká výše finanční záruky by mohla být přiměřená. Přitom finanční záruka ve výši několika set tisíc by - dle názoru stěžovatele - představovala adekvátní záruku k rozptýlení obav uváděných správním orgánem. Odůvodnění, proč správní orgán neaplikoval tzv. zvláštní opatření, pak v rozhodnutí v podstatě zcela absentuje. Soud akceptoval nezákonný závěr žalované, že pokud účastník řízení v minulosti porušoval platné právní předpisy, není třeba se vůbec zabývat případnou aplikací tzv. zvláštních opatření. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na judikaturu městského soudu v jiných obdobných věcech a na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která zdůrazňuje mimořádnou povahu institutu zajištění cizince za účelem vyhoštění. Povinností správního orgánu tak je v každém případě individuálně posuzovat, zda nestačí zvolit alternativní prostředky, které nezasáhnou do práv cizince tak intenzivně, jako zajištění.

[7] Stěžovatel dále namítá, že žalovaná řádně nezjistila stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a soud následně pochybil, nezrušil-li pro tuto namítanou nezákonnost napadené rozhodnutí. Žalovaná měla řádně vyslechnout samotného stěžovatele, ale také prostřednictvím institutu vysvětlení zjistit okolnosti ohledně schopnosti jeho dětí uhradit za něj finanční záruku. Povinnosti zjistit stav věci bez důvodných pochybností se nemůže žalovaná zprostit poukazem na časovou tíseň. Názor soudu, který stěžovateli vytýkal, že v řízení nebyl dostatečně aktivní, neoznámil jména a bydliště svých dětí, neprokázal možnost případné finanční podpory, nenavrhl jejich výslech apod., je formalistický a v rozporu s právním názorem vyjádřeným Nejvyšším správním soudem v identické právní věci, kterým byl první rozsudek městského soudu zrušen. O možnosti využití zvláštních opatření by měl být cizinec informován, což se prokazatelně nestalo. Zjištění relevantních skutkových okolností případu pro posouzení možnosti aplikace zvláštních opatření je povinností správního orgánu. Ten v posuzovaném případě vůbec nezjišťoval, zda se na adrese cizinec zdržuje, a zda je ochoten se policii pravidelně hlásit, zda disponuje finančními prostředky ke složení finanční záruky a zda je vůbec možno vzhledem

k rodinnému a soukromému životu vyhoštění stěžovateli uložit. Stěžovatel navíc zdůrazňuje, že mu bylo sice stejným správním orgánem správní vyhoštění uloženo, nicméně následně zrušeno, primárně právě s odkazem na jeho rodinný a soukromý život.

[8] Stěžovatel ze všech shora uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak rozsudek městského soudu, tak rozhodnutí žalované.

[9] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, osobou oprávněnou a řádně zastoupenou [§ 105 odst. 2 s. ř. s.], a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná; přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.], neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení otázky možnosti uložit stěžovateli tzv. zvláštní opatření [důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; *III.A*], následně vypořádal námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve vztahu k uložení tzv. zvláštních opatření [důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; *III.B*] a nakonec námitku nesprávného posouzení zásahu do rodinného života stěžovatele [důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; *III.C*].

[12] Kasační stížnost není důvodná.

III.A
Nesprávné posouzení otázky uložení zvláštního opatření

[13] Dle stěžovatele správní orgán *a priori* vyloučil aplikaci zvláštních opatření a závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření odůvodnil paušálně, nezákonně a nepřezkoumatelně.

[14] Předně je třeba uvést, že zajištění cizince představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu dané osoby. Uvedené právo, zaručené čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina"), je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka, garantované čl. 7 odst. 1 Listiny.

[15] Okruh podmínek, za kterých může dojít k zajištění cizince, stanoví zákon o pobytu cizinců ve svém § 124. Podle tohoto ustanovení je *policie oprávněna zajistit cizince z určitých zákonem stanovených důvodů tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.*

[16] Povinnost policie zvažovat při rozhodování o zajištění cizince nejprve otázku, zda by nebylo na místě užít mírnějšího prostředku – zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření") - stanoví zákon o pobytu cizinců

s účinností od 1. 1. 2011. Zvláštním opatřením může být podle § 123b cit. zákona buď a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií; nebo b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem.

[17] Institut zvláštních opatření vychází z požadavků obsažených ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice"). Podle čl. 15 odst. 1 návratové směrnice může členský stát zajistit státního příslušníka třetí země jen tehdy (a za současného splnění dalších ve směrnici vymezených podmínek), jestliže nemohou být v konkrétním případě „*účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření*".

[18] Lze tak shrnout, že účelem jak zvláštních opatření, tak zajištění cizince je zaručení toho, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění vycestuje z území ČR. Pokud přitom existuje možnost dosáhnout uvedeného cíle aplikací zvláštních opatření (jakožto mírnějších donucovacích opatření), je povinností policie dát jejich aplikaci přednost před zajištěním. Teprve nejkrajnějším donucovacím opatřením, které přichází v úvahu tehdy, nepostačuje-li k realizaci vyhoštění ani uložení zvláštního opatření, je zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle § 124 nebo § 124a zákona o pobytu cizinců. Při zajištění cizince podle citovaných ustanovení je správní orgán v rozhodnutí povinen odůvodnit, proč v dané věci nepřistoupil k uložení zvláštního opatření namísto zajištění. Absence této úvahy bude zpravidla znamenat nezákonnost rozhodnutí o zajištění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51).

[19] V nyní posuzované věci žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí uvedla, že přistoupila k zajištění stěžovatele podle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců, a to z toho důvodu, že při svém pobytu na území České republiky jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, které deklaruje citovaný zákon. Po zhodnocení v rozhodnutí popsaného skutkového stavu konstatovala žalovaná, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání vyplývá, že „*by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující a není zde záruka, že by cizinec z území vycestoval. K neuložení zvláštních opatření dle § 123b či 123c přistoupil správní orgán zejména z důvodu nebezpečí skrývání cizince. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle shora citovaného ustanovení by v tomto případě bylo neúčelné. Tuto obavu lze doložit dlouhodobým pobytem cizince na území České republiky i přes uložené správní vyhoštění. Je nutné konstatovat, že osoba, která vědomě a dlouhodobě nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie, když již tak v minulosti nečinila. Příslušný správní orgán tedy dospěl k závěru, že jednání cizince vzbudilo nebezpečí, že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění na základě zjištění, že na území pobýval bez oprávnění k pobytu, v rozporu s pravomocným správním vyhoštěním a neplnil povinnosti uložené zákonem, a to zejména povinnost vycestovat z území České republiky, předložit cestovní doklad, platné vízum a doklad o zdravotním pojištění při pobytové kontrole.*"

[20] Nejvyšší správní soud má za to, že ze shora uvedeného lze jasně seznat, jakými úvahami byla žalovaná vedena, pokud dospěla k závěru, že v případě stěžovatele by bylo uložení zvláštního opatření nedostačující. Námitka stěžovatele, že v rozhodnutí žalované zcela absentují úvahy, proč neaplikovala zvláštní opatření, proto není důvodná. Stejně tak nelze dle Nejvyššího správního soudu dovodit, že žalovaná možnost uložení zvláštních opatření *a priori* vyloučila. Naopak se v souladu se zákonem i judikaturou zdejšího soudu zabývala možností uložení zvláštního opatření namísto zajištění, a to poté, co konstatovala naplnění důvodů pro zajištění za účelem správního vyhoštění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) a c). Skutečnost, že žalovaná dospěla ke shora citovanému závěru, tedy že v případě stěžovatele k realizaci vyhoštění uložení zvláštního opatření nebude postačovat, neznamená, že by jeho aplikaci *a priori* vyloučila, ba naopak. Lze uzavřít, že žalovaná při svém rozhodování vycházela z konkrétního jednání stěžovatele a posoudila jeho věc v souladu se zásadou individualizace.

[21] Ani městský soud nevyslovil názor, který mu podsouvá stěžovatel, tedy že v případě, kdy cizinec v minulosti porušoval platné právní předpisy, není potřeba se vůbec otázkou zvláštních opatření zabývat. Městský soud nezpochybnil aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu zmiňovanou stěžovatelem v kasační stížnosti, podle níž je nutno před zajištěním cizince zvážit možnost uložit zvláštní opatření (srov. rozsudek ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, či ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 128/2011 – 61). Městský soud se toliko ztotožnil s posouzení žalované a potvrdil její závěr, že v případě stěžovatele se zvláštní opatření za účelem vycestování nejeví jako dostačující.

[22] I Nejvyšší správní soud se shoduje s tímto posouzení možnosti uložit v případě stěžovatele zvláštní opatření a má za to, že v jeho případě by skutečně nebyla schopna dostačujícím způsobem zajistit naplnění účelu rozhodnutí o vyhoštění, tedy vycestování cizince z území ve stanovené lhůtě. Jeho chování v době rozhodování žalované skutečně nedávalo záruku, že bude rozhodnutí o vyhoštění realizováno. Stěžovatel při pobytové kontrole dne 2. 5. 2011 předložil fotokopii datové stránky cestovního pasu a pobytového štítku, které byly vydány jiné osobě, čímž se snažil zastřít skutečnost, že na území pobývá bez platného dokladu. Nepředložil vlastní platný cestovní doklad, ani jiný doklad opravňující jej k pobytu na území České republiky, od 12. 8. 2005 do 12. 8. 2010 byl veden v evidenci nežádoucích osob. V minulosti mu již jednou bylo uloženo správní vyhoštění, kterému se však stěžovatel nepodrobil a od 12. 4. 2007 tak na území České republiky pobýval neoprávněně. Souhrn těchto v řízení prokázaných skutečností dle Nejvyššího správního soudu skutečně odůvodňoval závěr žalované, že je možno obávat se u stěžovatele skrývání a maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění a že tedy v jeho případě uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nepostačuje. Takový přístup ostatně potvrzuje i současná judikatura zdejšího soudu. Ten např. v rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 As 154/2011 – 56, konstatoval, že *„jednal-li cizinec opakovaně tak, aby i nadále mohl pobývat na území České republiky či jiných členských států EU, ačkoli pro svůj pobyt neměl splněny zákonem požadované podmínky, a nerespektoval správní rozhodnutí a právní předpisy České republiky a členských států EU (...), svědčí tyto okolnosti pro jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky“.*

[23] Nelze tedy ničeho vytknout postupu městského soudu, který měl ve vztahu k této otázce rozhodnutí žalované za přezkoumatelné a závěry v něm obsažené aproboval.

[24] Tato kasační námitka není důvodná.

III.B
Námitka nedostatečného zjištění skutkového stavu

[25] Stěžovatel dále namítal, že žalovaná nezjistila stav, o něm nejsou důvodné pochybnosti, a soud pochybil, pokud z tohoto důvodu její rozhodnutí nezrušil. Podle stěžovatele měl městský soud řádně vyslechnout nejen jeho osobu, ale i jeho děti za účelem zjištění okolností podstatných pro aplikaci zvláštních opatření (schopnost uhradit za stěžovatele finanční záruku, sdělení současné adresy stěžovatele apod.).

[26] Jak vyplynulo z výše uvedeného, žalovaná nepřistoupila v případě stěžovatele k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť dospěla na základě zjištěného skutkového stavu (tato zjištění vztahující se primárně k chování stěžovatele před jeho zajištěním stěžovatel nezpochybňuje – nepopírá, že se dopustil zmiňovaných porušení zákona) k závěru, že nejsou dostačující.

[27] Nejvyšší správní soud má za to, že pokud správní orgán zodpověděl otázku, zda postačuje uložení zvláštních opatření, negativně, nebylo již nutné postupovat dále ve zjišťování skutkového stavu a zkoumat majetkové poměry dětí stěžovatele, případně jej vyzývat ke sdělení, na jaké konkrétní adrese se zdržuje. I kdyby totiž žalovaná tyto další okolnosti celé věci zjišťovala, nic by to zjevně nezměnilo na jejím závěru, že by zvláštní opatření (byť realizovatelná např. za pomoci dětí stěžovatele) nebyla dostačující. Žalovaná proto nepochybila, nepožadovala-li v řízení o zajištění podání dalších vysvětlení či předložení dalších důkazů. Takto by samozřejmě musela postupovat, pokud by si primární otázku – zda je uložení zvláštních opatření dostačující – zodpověděla kladně. Poté by bylo nutné zjistit, zda je v případě stěžovatele aplikace toho kterého zvláštního opatření možná, a to právě na základě podaných vysvětlení či doplňujících otázek položených žalovanou v průběhu řízení předcházejícího vydání rozhodnutí o zajištění, resp. uložení zvláštních opatření za účelem vycestování.

[28] V této souvislosti je nutno přitakat stěžovateli, že není zcela správný názor městského soudu, podle nějž závisí na cizinci, aby v řízení o zajištění automaticky prokazoval případnou možnost finanční podpory a podrobně popisoval jména a adresy svých příbuzných, u kterých by se mohl v případě uložení zvláštního opatření zdržovat. V případě, že správní orgán dospěje k závěru, že by uložení zvláštního opatření účinně suplovala zajištění cizince, měl by jej informovat o možnosti těchto zvláštních opatření využít a v tomto směru zjišťovat relevantní skutkové okolnosti, na jejichž základě by zvolil nejvhodnější zvláštní opatření. Aktivita by tedy v této souvislosti měla vycházet zejména od správního orgánu, nikoli od vyhošťovaného cizince. Ovšem vzhledem ke skutečnosti, že žalovaná v nyní souzené věci posoudila uložení zvláštních opatření jako nedostačující a, jak již bylo shora uvedeno, nebylo proto nezbytné zabývat se dalšími okolnostmi týkajícími se jednotlivých zvláštních opatření, nemohla mít tato nepřesná interpretace § 124 zákona o pobytu cizinců městským soudem za následek nezákonnost napadeného rozsudku.

[29] Ani tato kasační námitka tedy není důvodná.

III.C
Posouzení zásahu do rodinného života jako překážky vyhoštění

[30] Stěžovatel v závěru kasační stížnosti namítá, že správní orgán se nezabýval dostatečně tím, zda je možno vzhledem k jeho rodinnému a soukromému životu vyhoštění realizovat.

[31] Stěžovatel při jednání u městského soudu dne 8. 3. 2012 odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150 (publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS). V něm zdejší soud vyslovil závěr, že „*o zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu*“. Z tohoto usnesení rozšířeného senátu dále vyplývá, že „*správní orgán má proto povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné*“.

[32] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je jedním z důvodů, pro který není možno rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, skutečnost, že by důsledkem takového rozhodnutí byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

[33] Z výše uvedeného tedy vyplývá, že správní orgán je povinen zvažovat případný nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince i v řízení o zajištění. Tato povinnost však správnímu orgánu zcela v souladu se shora citovaným rozhodnutím rozšířeného senátu vznikne za předpokladu, že taková překážka je mu v době rozhodování o zajištění známa nebo v řízení vyšla najevo.

[34] V nyní posuzované věci stěžovatel v řízení před žalovanou k otázce, zda má v České republice nějaké příbuzné, uvedl, že zde má dvě dospělé děti. Dále uvedl, že je rozvedený, nemá žádnou vyživovací povinnost, nemá zde ani žádné vazby a není mu znám žádný důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území České republiky.

[35] Dle Nejvyššího správního soudu takové tvrzení stěžovatele ve správním řízení nemohlo u žalované vyvolat jakoukoli pochybnost, že by případné správní vyhoštění mohlo nepřiměřeně zasáhnout do jeho rodinného života v České republice. Samotná zmínka o přítomnosti dvou dospělých dětí stěžovatele na území státu nesvědčí o existenci hlubokého intenzivního vztahu obdobného vztahu rodinnému ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“), do něhož by mohlo být případným vyhoštěním nepřiměřeně zasaženo. Stěžovatel netvrdil, že by mezi ním a jeho zletilými dětmi existovala jakákoli intenzivní vazba, z jeho vyjádření vyplynulo, že se svými dětmi nebydlí, neuvedl ani, že by na nich byl jakkoli závislý. Žalované proto nelze vyčítat, že v rozhodnutí o zajištění otázku možného nepřiměřeného zásahu do rodinného

života nepřezkoumávala, neboť mu v době jejího rozhodování taková překážka nebyla známa a ani v řízení nevyšla najevo.

[36] Obdobně, a dle názoru kasačního soudu věcně správně, tuto otázku posoudil i městský soud – konstatoval, že byť stěžovatel uvedl, že má v ČR dvě dospělé děti, neznamená tato skutečnost, že by žalovaná byla povinna tuto informaci posoudit jako možnou překážku správního vyhoštění. Podle městského soudu žalobce neuvedl nic, z čeho by bylo možné dovodit, že zde existuje nějaký stupeň závislosti či potřebnosti mezi ním a jeho zletilými dětmi, takže by jeho vycestování z České republiky znamenalo zásah do jeho soukromého či rodinného života.

[37] Takové posouzení je v souladu také s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, který za rodinu ve smyslu čl. 8 Úmluvy považuje v prvé řadě vztah mezi manželi a mezi rodiči a nezletilými dětmi. Rodinný život zahrnuje i vztahy mezi dalšími příbuznými, u těchto vztahů však již existence rodinného života není předpokládána, ale bude záviset na všech okolnostech případu, zda mezi osobami existují skutečně „blízké osobní vazby" (podle *Kratochvíl, J. In: Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2012, s. 872 – 873*). Ve věcech vyhoštění pak Evropský soud pro lidská práva zaujímá ještě užší pohled na existenci rodinného života. Zde je omezen zpravidla na „jádro rodiny" (věc *Slivenko proti Lotyšsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 9. 10. 2003, č. 48321/99, § 94). Například ve věci *A. W. Khan proti Spojenému království* (rozsudek ze dne 12. 1. 2010, č. 47486/06, § 32) Evropský soud pro lidská práva neuznal existenci rodinného života mezi dospělým dítětem a jeho rodiči z důvodu neprokázání „dostatečné míry závislosti" (*a sufficient degree of dependence;* stěžovatel zde tvrdil existenci různých zdravotních obtíží u celé rodiny, neprokázal však, že by byl jedinou osobou, která by se nutně musela starat o svou matku a své bratry. Navíc nedoložil, že zdravotní problémy jeho příbuzných jsou natolik závažné, aby jej zcela zaměstnaly).

[38] Tedy i judikatura Evropského soudu pro lidská práva vychází z nutnosti tvrzení a prokázání blízké osobní vazby a určité míry závislosti mezi členy rodiny. Nevyplynula-li však v době rozhodování žalované z vyjádření stěžovatele žádná okolnost, která by mohla založit obavu z nepřiměřeného zásahu do jeho rodinného života, nelze jí vytýkat, že se ve svém rozhodnutí k takové skutečnosti, jako možné překážce správního vyhoštění, nevyjádřila.

[39] Stěžovatel v závěru kasační stížnosti odkazuje na skutečnost, že rozhodnutí o jeho správním vyhoštění bylo následně zrušeno primárně s odkazem na jeho rodinný a soukromý život. Nejvyšší správní soud z předloženého správního spisu zjistil, že stěžovatel až v řízení o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění uvedl, že je z důvodu svého nepříznivého zdravotního stavu závislý na péči příbuzných. Soud zdůrazňuje, že ve svém vyjádření dne 4. 5. 2011 stěžovatel uvedl, že se cítí zdráv a nezná žádný důvod, pro který by nemohl vycestovat z České republiky. Žalovaná tedy při rozhodování o zajištění stěžovatele vycházela z tohoto jeho tvrzení a nelze jí tak vyčítat, že nezohlednila skutečnosti, pro které bylo následně rozhodnutí o vyhoštění zrušeno. Na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že primárním důvodem zrušení rozhodnutí o vyhoštění, jak vyplývá z rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze 14. 3. 2012, č. j. CPR-7257-2/ČJ-2011-9CPR-V237, nebyl zásah do rodinného života stěžovatele, nýbrž vada

výroku rozhodnutí o správním vyhoštění, konkrétně navázání doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU na vykonatelnost samotného rozhodnutí.

[40] Tato kasační námitka je nedůvodná.

IV.
Závěr a náklady řízení

[41] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v tomto řízení žádné náklady nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. srpna 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu